

[Alfred Jensen.]

melserne i § 43 angaaende Tildelingen af Tillægsmandater. Jeg har tidligere givet Udtryk for, at vi ikke nærede nogen Frygt for Bibeholdelsen af denne Bestemmelse, og jeg har her udtrykt, at det efter vor Opfattelse ikke er Smaapartierne, der har svækket Demokratiet, men at det er Demokratiets Svagheder, der er Skyld i, at der opstaa Smaapartier, og at det derfor vilde være urimeligt at forsøge at bøde paa Virkningerne. Det, man maa gøre, er at tage fat paa det, der er det til Grund liggende, nemlig Demokratiets Politik, ændre den paa en saadan Maade, at der ikke er Grundlag for de mange Partier.

I Lighed med andre Ordførere har jeg den Opfattelse, at man med den til § 17 foreslaaede Ændring skaber Sikkerhed for, at intet Parti faar flere Mandater, end dets Stemmetal berettiger til. Saadan set var der ingen Anledning til at træffe yderligere Sikkerhedsforanstaltninger, men ikke des mindre finder vi det rimeligt, at man gennemfører den anden Ændring til § 43, nemlig Ændringsforslag Nr. 22, som siger, at hvis et Parti faar flere Kredsmandater, end dets Stemmetal berettiger til, skal det afgive det overskydende Antal Mandater. Vi mener det er rigtigst at faa det principielt fastslaaet, og vi mener ogsaa, det har sin Betydning i Diskussionerne om denne Valglov. Man kan naturligvis sige, at hvis vi havde haft en saadan Bestemmelse som den, der her foreslaas, vilde det ikke have været nødvendigt at ændre ved Mandaternes Fordeling, altsaa Spørgsmaalet om Kredsmandater og Tillægsmandater. Vi havde saadan set heller ikke haft noget imod at nøjes med en saadan Ændring, hvis vi ikke kunde være naaet længere frem, men vi finder alligevel, at det er rimeligst at gennemføre Ændringen til § 17, saa der sker en Udgligning af det Misforhold vedrørende Repræsentationen, som der er mellem Hovedstaden og de tyndt befolkede Omraader.

Dernæst finder vi det rigtigst, at man gaar bort fra Saint Lague's Metode vedrørende Fordelingen af Tillægsmandater og over til at anvende den hidtil gældende Bestemmelse om den største Brøks Metode. Jeg skal villigt indrømme, at det ikke gør nogen større Forskel, om man anvender den ene eller den anden Metode, men det er vel rimeligst, at de smaa Partier, som faar Tillægsmandater, og som jo faar dem for Stemmer ogsaa afgivet i Amter, hvor de kun har et forholdsvis lille Stemmetal, faar en mere jævn Fordeling af deres Mandater, end Tilfældet vilde være, hvis man havde

opretholdt den Metode, som oprindeligt var foreslaaet. Forholdet er jo det, at de smaa Partiers Repræsentanter, der er valgt paa Tillægsmandater, ikke alene betragtes og føler sig som Repræsentanter for det Amt, hvor de er valgt, men ogsaa for de andre Amter, der har leveret Stemmer, saa det var muligt for den paagældende at opnaa et Tillægsmandat.

Dernæst ønsker jeg i Anledning af Ændringsforslagene under Nr. 28, 29 og 30, der alle angaar Pensioneringsforhold, at sige et Par Ord. Jeg mener, det er nødvendigt, for at der ikke skal opstaa Misforstaelser med Hensyn til vor Stilling til Pensionsordningen. Vi var Modstandere af Pensionsordningens Indførelse, og vi var det, fordi vi fandt, det var urimeligt at gennemføre en saadan Ordning paa et Tidspunkt, hvor det ikke havde været muligt at give Landets øvrige gamle en tilfredsstillende Indtægt i deres sidste Aar. Vi fandt ogsaa, det var forkert, fordi vi ikke ønskede, at Hvervet som Rigsdagsmand skulde gøres til en Slags Livsstilling med Pension og deslige. Vi har altsaa tilkendegivet vor Stilling og stemt imod Forslaget, men nu har vi det, og vi betragter det som overflødigt at stille Forslag om, at Paragrafferne om Pensionsordningen skal udgaa. Derimod finder vi, der er al mulig Grund til, at Pensionsordningen, naar den er indført, bliver saa fornuftig og saa forsvarlig som muligt. Det er Aarsagen til, at vi er Medforslagsstillere til de tre Ændringsforslag, jeg her har omtalt, men det betyder altsaa ikke, at vi har ændret vor Stilling til Pensionsspørgsmaalet.

Hvad de Konservatives Ændringsforslag angaar, er der ikke for mig Grund til at komme særlig ind paa dem. Jeg har tidligere redegjort for, at vi med Hensyn til Mandatfordelingen ønsker en fuldkommen Ændring, men de Konservative tager jo netop deres Udgangspunkt i Mandaternes Fordeling i 1920, og et saadant Udgangspunkt kan vi ikke under nogen Omstændigheder godkende. Naar vi staar over for Valget mellem Udgangspunktet 1920 og Udgangspunktet 1915 — ja, saa maa vi ret naturligt gaa ind for 1915, der giver en bedre Fordeling mellem Hovedstaden og de øvrige Omraader. Vi maa derfor stemme imod de Konservatives Ændringsforslag.

Jeg kan i denne Forbindelse ogsaa pointere, at vi mener, det vilde være uheldigt at prøve med noget nyt netop nu, da vi jo kun gennemfører en midlertidig Valglovsændring. Skal man gaa over til det foreslaaede System, kan det først blive efter